

ZIMNÍ FARNÍČEK

ČASOPIS FARNOSTI KNÍNICE U BOSKOVIC

Č. 46
2022

ÚVODNÍK	3
TÉMA: MARIE SE VYDALA NA CESTU A SPĚCHALA	4
INSPIROVALO NÁS	18
Z FARNÍ KNIHOVNY	21
VÍME PROČ?	22
CO PĚKNÉHO JSME PROŽILI V UPLYNULÝCH MĚSÍCÍCH	28
MISIJNÍ A CHARITATIVNÍ ČINNOST NAŠÍ FARNOSTI	32
ŽIVOT NAŠÍ FARNOSTI	36
CÍRKEV BEZ HRANIC ANEB CO SE DĚJE KOLEM NÁS	37
MYŠLENKA NA ZÁVĚR	40

PŘÍLOHY

VYZNAČTE SI V KALENDÁŘI A POZVÁNKY

CÍRKEV V POSLEDNÍ DOBĚ INTENZIVNĚ VOLÁ PO ŽIVOTĚ VE SPOLEČENSTVÍ.

V minulých číslech Farničku jsme tomuto tématu věnovali velkou pozornost. Vzpomeňme na synodální proces, do kterého nás papež František uvedl v roce 2021. Stále trvá, někde aktivněji, jinde méně, ale stále v naději, že toto „uvádění Božího lidu do pohybu“ v síle Ducha a v Otcově lásce je odpovědí a lékem pro dnešní svět.

Zimní Farníček Vás, milí čtenáři, zve mimo jiné k nahlédnutí do jednoho krásného společenství křesťanů. Vytvořili je mladí z našeho děkanátu v týdnu modliteb za mládež. Vyvrcholení proběhlo v naší farnosti v sobotu 19. listopadu. Děkujeme vám všem, kteří jste setkání modlitebně podpořili! Bůh byl v tomto společenství hmatatelně přítomný.

Za pomoci fotografií a svědectví jednotlivých účastníků a organizátorů vás zveme k prožití atmosféry setkání.

TÉMA: MARIA SE VYDALA NA CESTU A SPĚCHALA

Vše začalo v neděli 13. listopadu. Večer chval přitáhl do knínického kostela mnoho křesťanů z celého děkanátu. Z některých farností přijeli jednotlivci, z jiných celé skupiny. Mladí, staří, laici i kněží! Modlitební večer byl požehnaný, pro mnohé časem niterného setkání s Pánem. Teprve letos vznikající knínická chválová skupina prožila velké povzbuzení do služby.

V závěru večera jsme byli pozváni do intenzivního prožití týdnu modliteb za mládež. Zástupci z deseti farností našeho děkanátu si přišli pro svíci, která v týdně hořela právě v jejich kostele při speciální modlitbě, ke které se sešli místní i přespolní farníci... Účastníci modliteb v různých kostelích mluvili o příjemné atmosféře, pěkné hudbě a vůni kadidla...

Ano
Bohu

Byl sobotní večer a přípravy na chvály, které měly odstartovat týden modliteb za mládež, už vrcholily a já jsem ještě měla za úkol namalovat nápis před oltář – *Ano Bohu*. Měla jsem nápad, ale pořád mě to nějak nešlo do ruky... Tak jsem začala modlit: „Pane, oslav se na tom Ty, ne já. Veď mě v tomto tvoření... Prosím, ať se skrze toto dílo dotýkáš mladých...“ Potom jsem chvíli rozmýšlela, jak pokračovat, už jsem si chtěla namáčet štětec do barvy a najednou jsem uviděla, že mi na barvě vznikla prasklina ve tvaru kříže. V tu chvíli mi bylo naprosto jasné, co to pro mne znamená... Vše, co děláme pro Pána má smysl... I kdybych to měla dělat do noci. A tak věřím a vím, že se Pán na tomto díle oslavil!

-Verča-

Moderátoři celé akce Verča a Kuba na začátku programu ve Vážanech.

Ano
Bohu

Minulý rok přesunul papež František Týden modliteb za mládež z postní doby na konec liturgického roku.

Proto se letos tradiční setkání mládeže konalo 19. listopadu. Navíc jsme se tentokrát nesešli s mladými z celé diecéze, ale jen s našimi vrstevníky z boskovického děkanátu. Podstata setkání se ale nezměnila, opět jsme měli šanci se duchovně obnovit a poznat přibližně stovku dalších mladých křesťanů. Také nás jako obvykle celým dnem provázelo motto vybrané papežem. Pro letošní rok je to úryvek z Lukášova evangelia: „Maria se vydala na cestu a spěchala.“

Organizace setkání se ujali kníničtí farníci. Program začínal ve dvě hodiny odpoledne v kostele ve Vážanech, kde jsme se dočkali scény a krátkého svědectví o roce stráveném s komunitou Emmanuel. Pak jsme se v souladu s mottem vydali na cestu (do Knínic), ale moc jsme nespěchali. V knínickém kostele jsme společně slavili mši svatou. Po stravě duševní došlo i na stravu tělesnou a takto posilnění jsme pak vyslechli přednášku o významu společenství mladých v rámci farností. Následně jsme se rozdělili do menších skupinek podle věku a hodinu jsme o tomto tématu diskutovali. Vrcholem setkání byl večer chval v knínickém kostele.

Mám radost, že účastníků od poslední podobné akce v Letovicích výrazně přibýlo a doufám, že tento nárůst bude pokračovat. Přece se v tom Lisabonu nenecháme zahanbit!
-al-

Účastníci setkání přijíždějící z různých koutů děkanátu. Registrací za vážanským kostelíčkem jich prošlo zhruba 90.

Ano
Bohu

Budme jako děti! (srov. Mat 18,3)

Když jsem se v sobotu ráno probudil a podíval se z okna, říkal jsem si. Tolik sněhu a takhle brzy už dlouho nenapadlo. A zrovna dnes, když je děkanátní setkání mládeže? Pane, co to znamená? Co nám tím chceš říct?

Při modlitbě jsem dostal odpověď na mé otázky: To jsou milosti a dary, které mám dnes pro vás připraveny. Sypu je na vás z nebe jako vločky sněhu. Každý může být obdarován! Stačí jen vyjít ze svého „úkrytu“ a nechat je na sebe padat!

Najedou přiběhly děti, křičely radostí, utíkaly k oknu a volaly: „Taaatííííí, napadl sníš!! Podíííííííííííí!!“ Nebylo mi to moc příjemné, chtěl jsem se v tichu modlit. Pak jsem si ale říkal, neměli bychom být jako děti? Jestliže nám Bůh posílá z nebe dary a milosti, máme se přece radovat! Ony se pak rychle oblékly a utíkaly ven, radovat se z toho, co nám připravil náš Pán, milující Otec, Bůh zázraků a Dárce. Pane, moc děkujeme za všechny dary a milosti, kterými nás neustále zahrnuješ.

-Jožka-

Ano
Bohu

Naskytlá se mi možnost být v přípravném týmu připravující děkanské setkání mládeže u nás v Knínicích.

U zrodu takové akce jsem byla poprvé a musím říct, že to byla jedna velká jízda, kterou se nám, díky Boží pomoci, podařilo i přes všechny překážky zdárně dokončit.

Přípravy se začaly rozjíždět na začátku října. Z počátku jsem v týmu nebyla, ale postupem času mě začalo napadat, jak bych mohla být prospěšná. A tak jsme dotvářeli a přetvářeli nápady dospělých a vše promýšleli tak, aby to zaujalo mladé. Mimo jiné jsem měla na starosti registraci a vše, co k tomu patří. Tento úkol mi sedl. 😊

Ale teď bych vám rada napsala, jak jsem prožívala představení, cestu do Knínic, mši, přednášku, skupinky i chvály. Program ve Vážanech jsem kvůli registraci neviděla. Trochu mě to mrzelo, ale o to víc jsem se těšila na program v Knínicích.

Cestu z Vážan jsem absolvovala spolu s účastníky i přesto, že mi byla příšerná zima. Vyplatilo se to. Cestou jsem se zahřála a mohla si popovídat s lidmi, které jsem dlouho neviděla nebo se seznámit s těmi, které jsem viděla poprvé. Byla to příjemná i strasti plná cesta.

Po příchodu jsme se občerstvili a následoval další program. Přesunuli jsme se do kostela, a tam nás čekalo pokračování představení. Líbilo se mi, jak nám představili události Zvěstování Páně a shledání Marie s Alžbětou. Velmi mě zaujalo kázání o Jiřího, které vhodně doplnilo a osvětlilo předešlá představení. Při proměňování jsem byla naplněná vděčností, že právě u nás v kostele je tolik kněží pohromadě.

Téma přednášky pro mě nebylo novinkou, i přesto se tam našly informace, které jsem ještě neslyšela. Po přednášce jsme si šli povídat do skupinek. Já jsem byla vedoucí jedné z nich. Měla jsem 6 mladých lidí, kteří byli naprosto úžasní. A celkem jsem byla překvapená, že já jako introvert, jsem se otevřela a dokázala mluvit před cizími. Moc jsem si to se svou skupinkou užila.

Následovaly chvály. Ze začátku jsem se do chval nemohla dostat. Nejspíš proto, že jsem bojovala s tím, aby přese mě bylo vidět na promítané písni, když jsem se chtěla modlit vlajkováním. Po chvíli se mi to podařilo. Ptala jsem se Boha, jak to mám napravit a On mi vnukl nápad. Od této chvíle jsem si chvály jen užívala. Nejsilnějším momentem pro mě byla poslední píseň, při které nám kněží a modlitebníci žehnali.

Toto setkání jsem si velmi užila a moc se těším na další akce.

-Kačka-

Ano
Bohu

Marie se vydala na cestu a spěchala. (Luk 1,39)

To je úryvek z evangelia, ze kterého se čerpalo při děkanátním setkání mládeže v sobotu 19. listopadu. Tam mě při mši svaté zaujala promluva otce Jiřího Brtníka o tom, co nás motivuje, abychom vyšli za druhým člověkem. Chtěla bych se s vámi podělit o to, co jsem si zapamatovala. Snad to nebude moc mimo autorův záměr. Prvním motivem jsme my sami. Chceme se s druhým podělit o své radosti či starosti. Jsme plni emocí a potřebujeme je s někým sdílet. Děláme to pro sebe. Dalším, vyšším motivem je druhý člověk. Víme, že by potřeboval naši pomoc nebo jen přítomnost či ochotné ucho k naslouchání, víme, že mu naše přítomnost udělá radost. Děláme to pro něj, ale vlastně i pro sebe, protože i my z toho máme nakonec radost. Nejvyšší level je pak to, když vycházíme za druhým kvůli Bohu. Tak nějak tušíme, že by si to přál, že nás k druhému posílá, i když nám se kolikrát moc nechce. Ale jdeme, protože jsme Bohu řekli ano a chceme plnit jeho vůli. Vědomě to činíme pro Boha, ale užitek z toho může mít jak ten člověk, ke kterému jdeme, tak i my samotní, protože nás to oba může posunout blíže k Bohu. Přála bych si, aby tato motivace v mém vycházení převažovala, a klidně může v sobě zahrnovat i motivace předchozí. Představuji si, že tak nějak to měla Marie. Určitě byla plná emocí, věděla, že její pomoc udělá Alžbětě radost, ale plnila zároveň Boží vůli a Alžběta se tak mohla prostřednictvím Panny Marie s Bohem osobně setkat.

-Danka-

Milí čtenáři Farničku, když jsem poprvé vstoupila na dvůr našeho nynějšího domu, prohlížela si, jak to tam vypadá, prošla kolem vysoké staré hrušně, okamžitě jsem věděla, že zde chci žít a fakt se už nikdy nikam nestěhovat.

To jsem tenkrát ještě vůbec netušila, že díky náhlému vzplanutí a touze po tom starém domku, zde objevím a poznám, co je církev a jakou sílu má společenství lidí věřících v Boha. A že budu zřetelně zakoušet, s domkem nebo bez domku, že nejvíce šťastná jsem tehdy, když jsem schopná vnímat Boží přítomnost.

A v sobotu 19. 11. jsem ji opět zakusila.

Naše farnost se stala místem, kde se setkalo asi sto mladých lidí z našeho děkanátu. Ačkoliv už tedy nejsem extra mladá a patřím do kategorie 40+, vyskytla jsem se mezi omladinou, na světýlky vyzdobené Sýpce, které samozřejmě vévodil ten krásný dřevěný kříž, co nejde přehlédnout, když na Sýpku vstoupíte.

Před tím křížem sedělo 90 holek a kluků a poslouchali svědectví dvou mladých lidí, kteří poznali Boha a uvěřili. Svědectví bylo nádherné, protože bylo pravdivé. Bylo o životě dnešních mladých lidí v současném světě, o tom, co my nemůžeme pochopit, ale můžeme se o to snažit.

Poslouchala jsem, ale očima jsem hledala svoje děti... Chtěla jsem vypátrat, co asi prožívají. Holky dobré, ale na synovi jsem viděla, a to seděl zády, že svědectví prožívá jaksí jinak, než by dle mého prožívat měl. Uvědomila jsem si, že mi jde krev do hlavy, celá rudnu, buší mě srdce. Věděla jsem, že to rozhodně není počasím. Víte, on společně s kamarády seděl v 1. řadě. Pořád se chychotali, něco si šeptali, byla jsem z toho celá špatná. Dle mého se choval nevhodně. Když jsem nad tím začala takto uvažovat, moje nevole a rozhořčení a vztek a pocit, že tam musím jít, a okamžitě ho tam seřvat nebo někam odklidit, protože

to, jak se chová je fakt hrůza, se vystupňovalo až do takzvaného bodu zlomu. Bod zlomu vypadal takto: měla jsem ruce v bok, ukloněnou hlavu, mračila jsem se, slyšela jsem hudbu, časoprostor: 2 minuty před infarktem. A právě v okamžiku, kdy jsem chtěla vykročit, abych udělala pořádek v první řadě, se moje ruce zvedly nad mou hlavu a já jsem se nemohla hnout z místa. Dlaně směřovaly vzhůru k nebi a k Bohu jako trychtýř, kterým do mě padaly slova vyjadřující zhruba toto: Stůj, to není tvoje věc, zde nevládneš ty, ale Duch, tebe se to netýká. Stůj.

Víte, to byste museli prožít. Já vím, čím ruce chytly moje ruce. A vím, že to nebylo jenom tak... že to bylo nadpřirozené. Moje ruce vlastně skrze toho člověka chytil sám Bůh.

V tom okamžiku jsem se uklidnila. A protože ten okamžik byl velmi silný, tekly mně po tvářích slzy.

Byl to pro mě nádherný zážitek. Když jsme si se synem později večer telefonovali, protože jsme se doma nemohli potkat, mluvil o té přednášce. Neřekl: „Už nikdy podobná akce!“ Neřekl: „Byla to hrůza!“ Neřekl: „Byla to nuda!“ Řekl: „Jo, bylo to dobrý.“

Mottem setkání bylo: Maria se vydala na cestu a spěchala. Já osobně jsem se v tom konkrétním okamžiku fyzicky nepohnula z místa ani o milimetr, přesto právě v tom okamžiku jsem prožila setkání s Bohem na mé cestě životem.

Jsem vděčná za to, že i když odsud nepochází moje ani manželova rodina, poznáváme Boha skrze církve právě v knínické farnosti.

Děkuji.

-Martina-

Přípravný tým této akce se scházel a společně modlil za to, aby nás Duch svatý vedl krok po kroku.

Naše touha byla, aby mladí zakusili skrze společenství, modlitby, chvály, krásu.... živého Boha a Jeho lásku k nim. Po celou dobu setkání se každou minutu někdo modlil skrze modlitební řetězec. Díky moc vám všem, kteří jste se zapojili. Vaše modlitby nás nesly...

Z lidského hlediska jsme do této akce šli všichni naplno. Přesto jsme věděli, že to podstatné může vykonat jen Bůh. Díky těm, kteří byli ochotní vyklidit naši sýpku, jsme získali krásný čistý prostor, který stačilo už jen čistě dozdobit bílými světýlky a látkami. Když jsme sýpku vyzdobili, zazněl názor, že je to moc prázdné. Že by to chtělo nějaké fotky z akcí. A protože to řekl člověk, kterého si vážím a jehož názor mi není lhostejný, zamyslela jsem se nad tím.... Pán mi ale vnukl myšlenku, že ten čistý bílý prostor má být začátkem a startovní čarou něčeho nového, co se bude rodit a nemáme se zabývat tím, co bylo... Vykročit k něčemu novému.... Touto myšlenkou jsem byla nadšená. Pane, co pro tyto mladé a pro nás chystáš?

Každý z týmu se snažil, aby ten úkol, který má na starost, udělal co nejlépe. Bylo hmatatelné, že nade vším je Boží vedení. Tak například... Toužili jsme, aby při tomto setkání mohli mladí uctít ostatky Carla Acutise, ale ty se nepodařily zajistit. Ale Pán se postaral... Mladí měli krásnou příležitost uctít ostatky sv. Marie Goretti – mladé světice, která zemřela za svoji čistotu. Jako Maria řekla ANO BOHU, když odpustila muži, který jí chtěl sexuálně zneužít.

Pro mladé mohla být nová také služba přímlyvné modlitby, která byla pro ně nachystaná. Měli jsme pozvanou Míšu Šikulovou, která je povolána ke službě přímlyvné modlitby v Brně. Rozhovor s ní o její službě a o službě přímlyvné modlitby si můžete pustit v archivu radia Proglas v pořadu Na dřeh.

O přímlyvné modlitbě se mladí něco víc dověděli po mši svatě právě z úst Míši. A také krátce promluvila o sv. Marii Goretti a o uctění jejich ostatků.

Také návštěva z Valašských Klobouk z Projektu ON – Filip s Míšou, byla pro nás velkým povzbuzením. Projekt ON vydává ovoce své služby. Toto společenství vzniklo před cca osmi lety. Touha po tom, aby se mladí lidé setkali s živým Bohem byla hnacím motorem pro dva manželské páry, které byly u zrodu Projektu ON. Teď má Projekt cca 150 mladých lidí z děkanátu Valašské Klobouky, kteří se setkali s živým Pánem a jsou aktivní ve společenství a evangelizaci. Když jsme se s těmito lidmi setkali začátkem tohoto roku na formaci chválových skupin, úplně nás to nadchlo. Vidět tolik mladých lidí zapálených pro Boha bylo něco úžasného. A hlavně vidět, jak skrze tyto mladé lidi Pán koná, uzdravuje a miluje!

Při hodinovém vystoupení Projektu ON mluvil Filip s Míšou o tom, co Bůh udělal v jejich životech a jak je pro ně důležitý život ve společenství. Nejde popsat celý čas setkání, ale ještě bych se chtěla zmínit o večeru chval. Touha nás, kteří jsme byli do chval zapojeni aktivně, byla, aby se mladí setkali s Pánem. Aby s Boží pomocí řekli spolu s Marií ANO Bohu. I když začátek chval byl těžkopádný a z lidského hlediska byla i hudba nějak nedokonalá, přesto se i v tomto Pán oslavil a my jsme se znovu

přesvědčili, že otvírat srdce může jen ON. Asi v polovině chval byli mladí lidé vyzvaní, aby vyjádřili své ANO Bohu tím, že půjdou k bočnímu oltáři k ostatkům sv. Marie Goretti, kde byly přichystané svíčky a jedna svíce zapálená. Mladí si měli svíčku zapálit a přenést ji před vystavenou Nejsvětější svátost. Ten pohled na tolik mladých lidí, kteří během písničky vstávali, odpalovali svíčky a pokládali je před Ježíše, bych vám všem moc přála vidět. Byla to pro mě a myslím, že i pro většinu z nás, nepopsatelná radost, protože máme zkušenost, že pokud se přiznám k Ježíši a pozvu ho do svého života, Ježíš za mě bojuje a ON je vítěz a začnou se dít v životě velké věci.

Pane, díky, že i naši lidskou omezenost můžeš použít k tomu, aby ses oslavil. Jsi milující Bůh a s každým z nás máš svůj plán.

-Blanka-

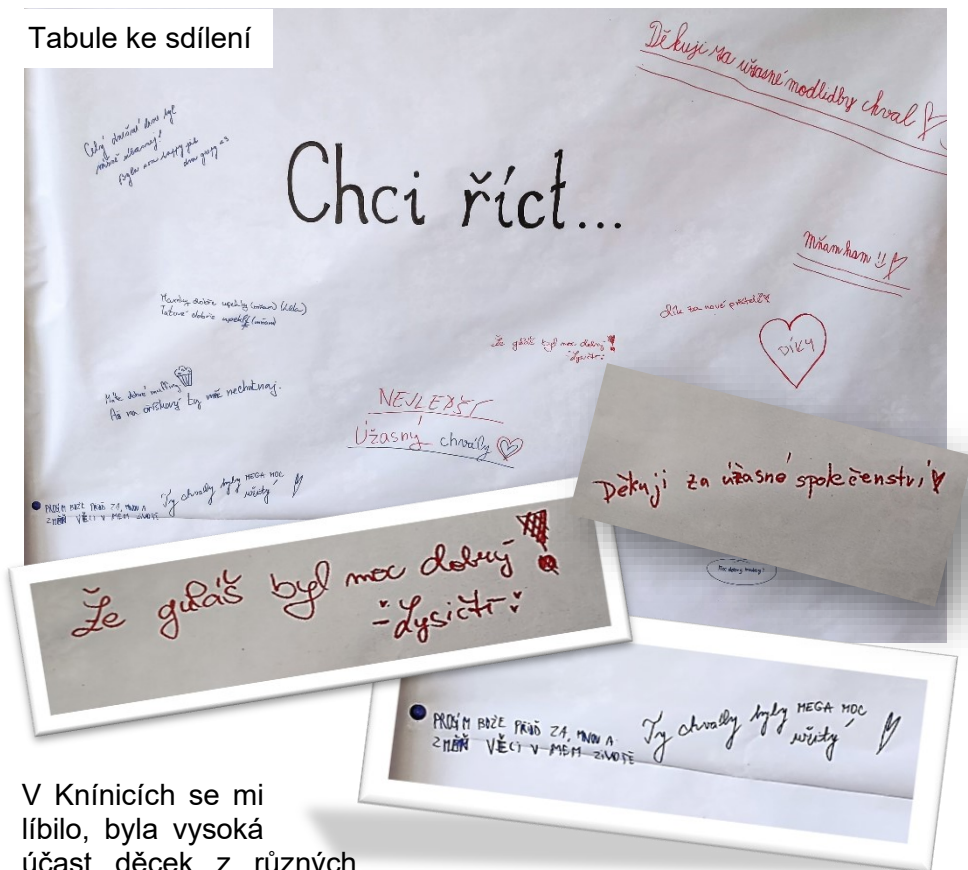

Ano
Bohu

Na přímluvnou modlitbu jsem šel celkem nejistý, nevěděl jsem, co čekat. V místnosti mě přivítala dříve zmíněná Míša a taky Pepa. Zeptali se mě, s jakým problémem přicházím, a jak si představuji řešení. Poté se za mě chvíli modlili. Během modlitby se mi začal vytrácet strach a nejistota a začal ve mně převažovat pocit blaženosti a štěstí. Teď už se nikdy nebudu bát přijít na přímluvku a požádat o pomoc. A co je nejlepší, můj problém se doopravdy do dvou dnů vyřešil.

-dh-

Tabule ke sdílení

V Knínicích se mi líbilo, byla vysoká účast děcek z různých koutů děkanátu. Na Sýpce jsme měli pěkné zázemí, odjížděl jsem nabitý pozitivními dojmy. -kk-

Děkanské setkání mládeže bylo po mnoha stránkách pestré a bohaté!

A to díky všem těm, kteří se podělili o své bohatství s druhými. Třeba jako Tomáš Kánský, který svědčil, jak se on konkrétně vydal na osobní cestu s Ježíšem. Nebo Lucie Hájková, která zapáleně popisovala své zkušenosti ze světových dní mládeže, a tak možná mnohé nalákala do Lisabonu. S kůží na trh přišla také čtveřice šikovných představitel divadelního ztvárnění biblického Navštívení. Holky to neměly jednoduché, hrály ve dvou cizích prostorách, navíc bez podpory nemocné režisérky Moniky Lepkové! Ale odvážně vykročily. Podobně jako schola, které byl svěřen hudební doprovod mše svaté. A pak tu byly mnohé další a další služby od úklidu, topení a vaření, zdobení a zvucení po adorační službu a žehnání.

*Chvála Pánu, že nám vryl touhu po společenství
a že se ve společenství skutečně zjevuje a oslavuje!
Díky Mu za všechny dary, kterými jsme si mohli sloužit
a vzájemně se obdarovávat.*

*Kéž se milosti v ten den vylité a přijaté
rozmnožují ke slávě Boží!*

ÚRYVKY Z POSELSTVÍ SVATÉHO OTCE FRANTIŠKA K XXXVII. SVĚTOVÉMU DNI MLÁDEŽE 2022 A 2023

**Maria se vydala
na cestu a spěchala**

(Lk 1, 39)

Drazí mladí, téma SDM v Panamě bylo: „Jsem služebnice Páně: ať se mi stane podle tvého slova!“ (Lk 1,38). Po této události jsme se znovu vydali na cestu k novému cíli – Lisabonu 2023—a nechali ve svých srdcích rozeznít naléhavou Boží výzvu, abychom se vydali se na cestu. V roce 2020 jsme rozjímalí nad Ježíšovým slovem: „Mládenče, pravím ti, vstaň!“ (Lk 7,14). Loni nás inspirovala postava svatého apoštola Pavla, jemuž vzkříšený Pán řekl: „Vstaň! Udělám z tebe svědka toho, co jsi viděl“ (srov. Sk 26,16). Na úseku, který nám zbývá, než dorazíme do Lisabonu, půjdeme společně s Pannou z Nazareta, která se hned po zvěstování „vydala na cestu a spěchala“ (Lk 1,39), aby pomohla své sestřenici Alžbětě. Společné sloveso tří zmíněných témat je **vstát**, výraz, který – je dobré si to zapamatovat – také nabývá významu „**vzkřísit**“, „**probudit se k životu**“.

Maria se mohla po zvěstování soustředit na sebe, na obavy a úzkosti vyplývající z jejího nového stavu. Ne, namísto toho zcela důvěřuje Bohu.

Vstává a vychází na sluneční světlo, kde je život a pohyb. Přes šokující andělovo oznámení, které způsobilo „zemětřesení“ v jejích plánech, se mladá dívka nenechá ochromit, protože v ní je Ježíš, síla vzkříšení. Vstane a vydá se na cestu, protože má jistotu, že Boží plány jsou ten nejlepší možný projekt pro její život.

Zakusit přítomnost vzkříšeného Krista ve svém životě, potkat ho „živého“, je ta největší duchovní radost, výbuch světla, který nemůže ponechat nikoho „nehybným“.

Matka Páně je vzorem putujících mladých lidí, nikoli nehybných před zrcadlem, aby kontemponovali svůj vlastní obraz, nebo „polapených“ v sítích. Je zcela otevřená pro vnější svět.

Kam jinam by mohla teď, naplněná Bohem, spěchat, než k výšinám? Milost Ducha Svatého nestrpí pomalost. Mariin spěch je tedy starost o službu, o radostné zvěstování, o pohotovou odpověď na milost Ducha Svatého.

Jak reaguji na potřeby, které vidím okolo sebe? Jednou někdo řekl Matce Tereze: „To, co děláte, je jen kapka vody v oceánu.“ A ona odpověděla: „Ale kdybych to neudělala, v oceánu by bylo o kapku méně.“ Tváří v tvář konkrétní a naléhavé potřebě je třeba jednat rychle.

Základní otázka naší existence je: Pro koho tu jsem? Spěch mladé ženy z Nazareta je typický pro ty, kteří obdrželi mimořádné dary od Pána a nemohou dělat nic jiného, než je sdílet a překypovat nesmírnou milostí, kterou zažili. Je to spěch toho, kdo dokáže postavit potřeby druhého nad své vlastní. Maria je příkladem mladého člověka, který neztrácí čas hledáním pozornosti a souhlasu druhých – jak se to stává, když jsme závislí na „lajcích“ sociálních sítí – ale snaží se hledat ten nejopravdovější vztah, který vychází ze setkání, sdílení, lásky a služby.

Maria od zvěstování, od okamžiku, kdy poprvé odešla navštívit svou sestřenici, nepřestává překračovat prostor a čas, aby navštívila své děti, které potřebují její starostlivou péči. Pokud je v našem putování přítomný Bůh, zavede nás přímo do srdce každého našeho bratra a sestry.

Správný spěch nás vždy pobízí vzhůru a k druhému. Naproti tomu existuje nesprávný spěch, například takový, který nás vede k tomu, že žijeme povrchně, všechno bereme na lehkou váhu, bez závazků a pozornosti, aniž bychom se skutečně podíleli na tom, co děláme.

Může se to stát v mezilidských vztazích: v rodině, když nenasloucháme doopravdy druhým a nevěnujeme jim čas; v přátelství, když očekáváme, že nás přítel pobaví a vyhoví našim požadavkům, ale hned se mu vyhneme a jdeme za jiným, když vidíme, že má krizi a potřebuje nás. Také v citových vztazích, mezi snoubenci, málokteří mají trpělivost důkladně se poznat a porozumět si.

Když Maria konečně dorazí do domu Zachariáše a Alžběty, dojde k úžasnému setkání! Alžběta na sobě zakusila podivuhodný Boží zásah, který jí dal syna ve vysokém věku. Měla by všechny důvody, aby nejprve hovořila o sobě, není však plná sebe sama, ale je připravená přijmout mladou sestřenici a plod v jejím lůně. Jakmile slyší její pozdrav, naplní Alžbětu Duch Svatý.

K těmto překvapením a vylití Ducha dochází, když prožíváme opravdovou pohostinnost, když do středu postavíme hosta, nikoli sebe.

Drazí mladí (přátelé), je načase znovu spěchat na konkrétní setkání, na skutečné přijetí těch, kteří jsou jiní než my, jak tomu bylo mezi mladou Marií a starší Alžbětou. Jen tak překonáme vzdálenosti – mezi generacemi, společenskými vrstvami, etnickými skupinami a skupinami či kategoriemi jakéhokoli druhu – a dokonce i války. Pro roztříštěné a rozdělené lidstvo jsou mladí lidé vždy nadějí nové jednoty. Ale pouze pokud mají paměť, pokud naslouchají tragédiím a snům starých lidí. „Není náhodou, že se válka vrátila do Evropy v době, kdy odchází generace, která ji zažila v minulém století.“

Je zapotřebí spojení mezi mladými a starými lidmi, ..

Ten největší dar, který Maria dává své staré příbuzné, je, že jí přináší Ježíše. Konkrétní pomoc je jistě také neocenitelná. Ale nic by nedokázalo naplnit Zachariášův dům tak velkou radostí a smysluplností jako přítomnost Ježíše v lůně Panny, která se stala svatostánkem živého Boha.

Mé poselství pro vás, mladí lidé, velké poselství, jehož nositelkou je církev, je Ježíš!

Ano, on sám, jeho nekonečná láska ke každému z nás, jeho spása a nový život, který nám dal. A Maria je vzorem toho, jak tento nesmírný dar přijmout do svého života a sdělit jej druhým tím, že se staneme nositeli Krista, nositeli jeho soucitné lásky a jeho velkorysé služby trpícímu lidstvu.

Kéž Duch Svatý zažehne ve vašich srdcích touhu vstát a radost z toho, že všichni společně kráčíme v synodním stylu a opouštíme falešné hranice. Čas vstát je právě teď! Rychle vstaňme! A jako Maria nesme Ježíše v sobě, abychom ho sdělovali všem! V tomto překrásném období svého života jděte dál, neodkládejte, co ve vás může Duch vykonat! Ze srdce žehnám vašim snům a vašim krokům.

Řím, sv. Jan v Lateránu 15. srpna 2022, o slavnosti Nanebevzetí Panny Marie

FRANTIŠEK

Půjčte si z farní knihovny a objevte mexického světce

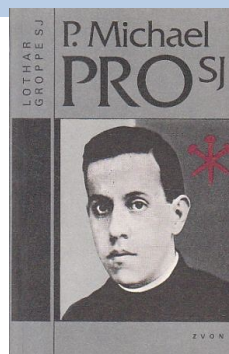
P. MICHAEL PRO SJ

MEXICKÝ ULIČNÍK KNĚZEM A MUČEDNÍKEM

Nedávno jsem v jednom časopise narazila na článek o cristeros a pronásledování křesťanů v Mexiku, kde se psalo i o nejznámějších mexických mučednících. Byla tam i fotka kněze, jezuitu Michaela Pro a já si říkala, že jsem tu tvář i jméno někde viděla. Zapátrala jsem v knihovně a byla tam! Útlá, nenápadná knížka, kterou bych si asi podle obálky ke čtení zrovna nevybrala.

Dychtivě jsem ji otevřela a čekala, jaké to bude. A stálo to za to! Velmi čtivý příběh o chlapci, který to přes svoji velmi temperamentní až uličnickou povahu dotáhl až na řeholníka a kněze a neváhal pro svoji víru položit život. Narodil se 13. 1. 1891 v Guadalupe v Mexiku. Otec byl důlní inženýr a matka sociální pracovnice. Michael Augustin byl třetím dítětem z jedenácti. Prošel obdobím vlastního rozhodování a poznávání. Zvolil si pak službu v jezuitském řádu. Kvůli revoluci přijal kněžské svěcení v Belgii a po návratu do Mexika s mimořádnou obětavostí sloužil církvi v době krvavého pronásledování. Využíval mnoho převleků a s pomocí eucharistie posiloval víru velkého množství lidí. Nakonec byl spolu se svým bratrem bez soudu 23. 11. 1927 od policie popraven zastřelením. Ostatky zastřelených bratrů byly téhož dne přeneseny do rodného domu, kam přišli lidé, aby se po oslavném Te Deum celou noc modlili za Mexiko. Druhého dne odpoledne se konal triumfální pohřeb, kterého se údajně zúčastnilo asi dvacet tisíc lidí. Při cestě na hřbitov Dolores lidé plakali i tleskali, házeli na cestu květy a provolávalo se: „Ať žije Kristus Král! Ať žije Panna Maria Guadalupská! Ať žijí mučedníci!“ Část cesty nesli rakev na svých ramenou kněží.

Papež Jan Pavel II. Michaela Pro blahořečil 25. 9. 1988 a přitom mimo jiné řekl: „Utrpení působené nemocí, ani vyčerpávající kněžská služba, kterou vykonával často v těžkých a nebezpečných podmínkách, nemohly utlmit radost, která vycházela z něho a kterou obdaroval druhé. Ona pramenila z lásky ke Kristu, o kterou ho nikdo nemohl připravit. Skutečně, nejhlubšími kořeny jeho naprosté odevzdanosti se pro druhé byla spontánní láska k Ježíši Kristu a silná touha připodobnit se mu až po smrt. Tato láska se projevovala především při vysluhování eucharistie. Každodenní sloužení mše svaté se stalo jeho životním cílem a pramenem síly i horlivosti pro věřící.“

PROČ CHVÁLIT BOHA? – NA POKRAČOVÁNÍ

V minulém čísle Farníčku jsme se začali věnovat tématu chvály – jako způsobu modlitby. Úvahy jsme zakončili myšlenkou, že „**chvála je znakem Božího lidu**“ - křesťané se mohou radovat, že patří tak velkému a vznešenému Bohu.

„Vy však jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid náležející Bohu, abyste hlásali mocné skutky toho, kdo vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světa.“

(1 P 2,9 a také Ef 1,3-14; F 1,11)

Chválit ve společenství spravedlivých.

Předpokladem pro chválu je společenství spravedlivých, kteří mají pokorné srdce, aby uznali Boží velikost, a jsou ochotni na ni odpovědět. Znakem toho, co se pozvedá proti Bohu, je pýcha. Pyšní lidé odmítají vzdát Bohu chválu. „Lidé hynuli nesmírným žářem a proklínali Boha, který má moc nad takovými pohromami; ale neobrátili se, aby mu vzdali čest.“ (Zj 16,9; srov. také Ř 1,21)

Chválit Pána máme vždy a všude.

Pozná-li člověk Boha, má touhu Jej chválit bez přestání a na všech místech přinést Jeho slávu. Máme chválit, když se na to cítíme (Jk 5,13), i když se na to necítíme (Ž 42,6). Máme oslavovat Hospodina brzy ráno (Ž 57,8-9) i po půlnoci (Ž 119,62). Celý den a noc (1 Pa 9,33) a neustále (Ž 34,2 a Abk 3,17-18). Na celém světě má být vzdávána chvála našemu Bohu (Ž 113,3). Zvláště pak v shromáždění svatých (Ž 22,23; 35,18; 107,32) a mezi lidmi a národy (Ž 96,3).

Chvála je způsob zvěstování.

Chválami nejen těšíme a oslavujeme Hospodina, ale také jimi sdělujeme poselství Božímu lidu. Chvála je jedním ze způsobů zvěstování. Je často spojována s verbalizovaným sdělením Božích skutků, například když svatopisec mluví v žalmu 51,12-21, že důležité je pro Boha čisté srdce a zkrroušený duch, ne oběti a celopaly; nebo v Novém zákoně: „V ten čas řekl Ježíš: 'Velebím, tě Otče, Pane nebes i země, že jsi ty věci skryl před moudrými a rozumnými a zjevil jsi je maličkým. Ano, Otče, tak se ti zalíbilo. Všechno je mi dáno od Otce; a nikdo nezná Syna než Otec, ani

Otce nezná nikdo než Syn – a ten, komu by to Syn chtěl zjevit' “ (Mt 11,25-27). Když Boha chválíme, ostatní Jej mohou poznat a zakusit, že On si zaslouží naši pozornost. Chvála se tak stává svědectvím.

Chvála není chválou, pokud není projevena navenek.

Samozřejmě Bohu záleží zejména na postoji srdce, ale chvála je skutečně v Písmu spojena s vnějším projevem. Chvála je svobodným, navenek vyjádřeným postojem člověka, který poznal Boha a má z něj radost. „...ať tanečním rejem chválí jeho jméno, ať mu pějí žalmy při bubnu a při citaře“ (Ž 149,3). V Izraeli a později u křesťanů je také chvála odedávna spojována s bohoslužbou. Účast lidu na bohoslužbě byla často živá a radostná. V Izraeli se oslavovaly různé svátky a významné události národního života (korunovace krále, vítězství v bitvě, posvěcení chrámu) se všemi prvky Boží chvály. Stejně tomu bylo odedávna v křesťanských společenstvích (Srov. Sk 2,46-47).

V Písmu se vyskytuje pojem „oběť chvály“.

Obětí chvály člověk přináší sám sebe Bohu. „Bože, sliby tobě dané splním, přinesu ti oběť chvály (Ž 56,13) a „Přinášejme tedy skrze Ježíše stále oběť chvály Bohu; naše rty nechť vyznávají jeho jméno“ (Žd 13,15). Chvála je také spojena s obětí chválicího. Musíme na ni vynaložit přípravu – očistit se od nečistoty (Ž 24,3-4), vynaložit na chválu energii a vyhradit si pro Pána čas.

Uctívání

Přejděme od chvály k druhému významově podobnému slovu - „uctívání“ (anglicky worship, řecké sloveso proskinein nebo latrein, latinské sloveso adorare). Vyjadřuje postoj úcty, je odpovědí na Boží zjevení. Uctívání je „úplné vydání sebe sama a všeho, co je nám drahé, Bohu. Uctívání je zcela zaměřené na toho druhého, nikoli na nás samotné.“

Uctívání má široký význam: „Ve Starém zákoně vidíme mnoho různých odpovědí na Boží zjevení. Díkůvzdáním, chválou, povinnými i dobrovolnými oběťmi,

dodržováním rituální čistoty, poslušností zákona, účastí na rituálech přikázaných zákonem.“ Toto vše můžeme nazvat uctíváním. Původ řeckého slova proskinein je ve slovu líbat, jako když pes olizuje ruku svého pána` a jeho význam `v pokoře padnout na tvář, jako znamení úcty`. Význam slova dále může být i „pokleknout, sklonit se k zemi. Převzato z pokleknutí před panovníkem a ukázání prázdných dlaní na znamení, že s sebou nenesu žádnou zbraň.“ Ježíš použil toto slovo třikrát ve známém verši Janova evangelia o uctívání (J 4,23): „Přichází hodina, ano již je tu, kdy ti, kteří Boha opravdově ctí, budou ho uctívat v Duchu a v pravdě. A Otec si přeje, aby ho lidé takto ctili.“

Uctívání je reakcí na Boží blízkost, Jeho zjevení.

Bůh je nám neobyčejně blízko. Stejně jako Boží transcendence, může nás uvádět v úžas Boží blízkost. Když poznáváme Boha, nemůžeme než Jej uctívat a někdy padáme před Božím majestátem a Jeho mocí: „...Když jsem ho spatřil, padl jsem k jeho nohám jako mrtvý“ (Zj 1,17; srov. také Sk 9,4; Ez 1,28). V Boží blízkosti si uvědomujeme mnohotvárné hnutí našeho nitra, poznáváme také svoji bezvýznamnost a hříšnost (Jb 42,1-6), a vzdáváme Mu rozechvělou a vděčnou úctu (Ž 5,8; Gn 24,48).

Uctívání patří pouze Bohu, jak nám vzkázal jasně Ježíš: „Tu mu Ježíš odpoví: 'Jdi z cesty, satane; neboť je psáno: `Hospodinu, Bohu svému, se budeš klanět a jeho jediného uctívat'“ (Mt 4,10 par. s Lk 4,8). Bohu tím jde o čistotu našich vztahů. Uctívání je úzce spojeno s Kristem, s tím, kdo je a co pro nás učinil. „ ...a k slávě Boha Otce každý jazyk aby vyznával: Ježíš Kristus jest Pán“ (F 2,11).

Víra poznává v Ježíši Božího Syna hodného takové adorace. Uctívání je spojeno s vyvrcholením dějin spásy, kdy bude Bůh všechno ve všem (srov. 1 K 15,28). „'Kdo by se nebál Tebe, Pane, a nevzdal slávu tvému jménu, neboť ty jediný jsi Svatý; všechny národy přijdou a skloní se před tebou, neboť tvé spravedlivé soudy vyšly najevo“ (Zj 15,4; a jinde v knize Zjevení). V nové zemi bude našim chrámem Bůh všemohoucí a Beránek. Bůh bude našim světlem a národy Mu odevzdají svou slávu (viz Zj 21).

Pro uctívání je charakteristická pokora.

Jde o základní postoj člověka, který uznává, že je jen tvorem před svým nade vše dokonalým Stvořitelem. Pokora je pravda, souvisí s pravdivým viděním sebe a pravdivým viděním Nepopsatelného a Nezměřitelného

Boha. „Kdo smí nerozvázně zatemňovat úradek Boží? Ano, hlásal jsem, čemu jsem nerozuměl. Jsou to věci pro mě příliš divuplné, které neznám.... Jen z doslechu o tobě jsem slýchal, teď však jsem tě spatřil vlastním okem. Proto odvolávám a lituji všeho v prachu a popelu“ (Jb 42,3.5-6). Uctívání je spojeno s vědomím, vyznáním a úžasem nad Boží mocí a Jeho majestátem. Bůh je mocnější než všechny armády a zbraně na zemi. Je mocnější nad všechny zuřící bouře, zemětřesení, tsunami a běsnící požár.

Uctívání je často spojeno s prosbou a vírou v Boží pomoc a záchranu.

Bůh je nadějí a posilou těch, kdo Jej vzývají. Jen Bůh nás může zachránit před zlem, hříchem a smrtí. Člověk může nechat přerůst svou prosbu do uctívání a naopak. „A hle, jedna kananejská žena z těch končin vyšla a volala: "Smiluj se nade mnou, Synu Davidův! Má dcera je zle posedlá." Ale on jí neodpověděl ani slovo. Jeho učedníci přistoupili a žádali ho: "Zbav se jí, vždyť za námi křičí!" On odpověděl: "Jsem poslán ke ztraceným ovcím z lidu izraelského." Ale ona přistoupila, klaněla se mu a řekla: "Pane, pomoz mi!" (Mt, 15,22-25).

Uctívání je vyjádřením vděčnosti za obdrženou spásu.

Srdce, které Bůh zachránil, nepotřebuje, aby mu někdo říkal, koho má uctívat. Radost a poznání, že máme být za co vděční, že Bůh nám nejen připravil nebe nad všechno očekávání, ale pomáhá a zachraňuje nás už teď na zemi, je velkým pramenem pro uctívání. „Hospodine, tebe vyvyšuji, neboť jsi mě vytáhl z hlubin, nedopřálš mým nepřítelům, aby se nade mnou radovali. Hospodine, Bože můj, k tobě jsem volal o pomoc a uzdravils mě. Vyvedl jsi mě z podsvětí, Hospodine, zachovals mě při životě, abych nesestoupil v jámu. Pějte žalmy Hospodinu, jeho věrní, vzdejte chválu tomu, co připomíná jeho svatost“ (Ž 30,2-5)

Uctívání se často vyjadřuje fyzickým postojem.

Klečením: „Přistupte, klaňme se, klekněme, skloňme kolena před Hospodinem, který nás učinil.“ (Ž 95,6; také např. Mt 2,2; 4 a 5. kap. knihy Zjevení atd.)

Stáním: „Kněží stáli na svých místech, též lévijci s hudebními nástroji k oslavě Hospodina; ty dal zhotovit král David, aby jimi vzdávali Hospodinu chválu, protože jeho milosrdenství je věčné. Chválili Hospodina, jak je pověřil David. Kněží naproti nim troubili a celý Izrael stál.“ (1 Pa 7,6 a také Ž 135,1-2)

Zdviženýma rukama: „Chci tedy, aby se muži všude ve shromáždění modlili, pozvedajíce ruce v čistotě, bez hněvu a hádek“. (1 Tm 2,8 a také např. Ž 134,2-3; Neh 8,6)

V Písmu není vzdálené uctívat Boha tleskáním, tancem, křikem apod. Uctívání, jak nám je odkázal Kristus, má být nakonec konáno v Duchu a v pravdě: „Ale přichází hodina, ano již je tu, kdy ti, kteří Boha opravdově ctí, budou ho uctívat v Duchu a v pravdě. A Otec si přeje, aby ho lidé takto ctili. Bůh je Duch a ti, kdo ho uctívají, mají tak činit v Duchu a v pravdě“ (J 4,23-24). Důležitou je pro Boha opravdovost – charakter uctívání.

Uctívání není únikem z reality ani psychické cvičení.

Žijeme v těle a tělo je dobré. A v Duchu také neznamená uctívat tiše nebo ve vytržení. Znamená to uctívat Pána tím nejvnitřnějším. V pravdě znamená s čistým a upřímným srdcem, bez lží, přetvárek a polopravd.

Uctívání rituální nebo nerituální, společné nebo individuální.

„Rituální uctívání celého společenství“ ve Starém zákoně má svůj původ ve stánku smlouvy a později v chrámu. Bůh dal příkazy Izraeli, jak jej mají uctívat v systému obětí a výročních svátků. „Všechny obětní obřady měly vyjadřovat vnitřní postoj a připravenost srdce vzdát se toho nejcennějšího.“ Po pádu chrámu a návratu ze zajetí vzniklo nerituální uctívání v synagoze, kde se Izraelci scházejí ke studiu Zákona, k zpěvu a k modlitbám. Na rozdíl od předešlého nejsou v Písmu instrukce, jak má probíhat bohoslužba v synagoze. „Individuální rituální uctívání“ se týkalo jednotlivce, který ve Starém zákoně skrze kněze přinášel oběti. Toto přinášení obětí bylo přesně popsáno v zákoně. Dále je v Písmu popsáno také „individuální nerituální uctívání“ – modlitba – např. když služebník Abrahamův po nalezení vhodné nevěsty pro Izáka padá na kolena a uctívá Hospodina (Gn 24,26-27) nebo když Chana chválí Boha za svého syna Samuela v 1 S 2,1-10.⁸¹ Starozákonní rituální uctívání celého společenství, se svým systémem obětí a svátků, se v Novém zákoně ruší díky Kristově oběti.

Díky Kristu můžeme přijít do svatyně svatých cestou novou.

On je náš velekněz a my jsme chrámem Ducha svatého. V Novém zákoně nás Kristus a Písmo vybízí ke slavení Eucharistie (např. Mk 14,22-25), ke křesťanské iniciaci – ke křtu (např. Mt 28,19-20), k odpouštění hříchů (např. J 20,21-23), k modlitbě za nemocné (Jk 5,14-15), apod. Během staletí se v mnohých církvích vyvinuly z těchto příkazů

rituály nabité symboly, ukazující na pramen pravé zbožnosti – Krista – Proroka, Kněze a Krále. Nový zákon nás povzbuzuje, abychom se setkávali také v rituálním i nerituálnímu uctívání při bohoslužbě, vyučování, zpěvu, modlitbě, prorokování: „Nezanedbávejte společná shromáždění, jak to někteří mají ve zvyku, ale napomínejte se tím více, čím více vidíte, že se blíží den Kristův“ (Žd 10,25; také viz 1 Kor 14,26 a 1 Tim 4,13).

Křesťané zvláště v poslední době vytvářejí malá společenství, v nichž uctívají Boha formou jim blízkou. Individuální rituální uctívání ze Starého zákona se podobně také ruší Ježíšovou obětí. Nový zákon nám nedává pokyny, jakou individuální formou máme uctívat Boha. Ježíši jde o srdce, o postoj (viz známý text J 4,20-24).

V Novém zákoně je důraz položen na bohoslužbu všedního dne, kdy máme uctívat Boha vším, co jsme, a vším, co máme: „Vybízím vás, bratří, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou oběť; to ať je vaše pravá bohoslužba“ (Ř 12,1).

Když to shrneme, můžeme vidět několik věcí:

„Jakkoli ve Starém zákoně existuje uctívání i mimo rituál a je i pro širší vrstvu vyvoleného lidu než jen pro kněze, stále vidíme předěl mezi sakrálním a profánním. Příchodem Krista se toto poměrně ostré ruší. Otázka již nestojí, zda jsem na svatém místě, ve svatém oděvu, připravený k uctívání, jako spíš, zda ta či ona oblast života je pod Boží vládou.“ Pro uctívání je důležitý symbol, zvláště patrný ve Starém zákoně – stánek smlouvy, chrám a s nimi související bohoslužba. Tuto důležitost symbolu převzala a upravila do novozákonní podoby bohoslužby zvláště katolická a pravoslavná tradice. Uctívání není vším, co máme dělat. Bez lítosti a obrácení k Bohu nedojdeme. Bůh touží, aby naše uctívání bylo pravdivé a pokorné. „Z uvedeného je jasné, že slovem uctívání je v Novém zákoně míněn velmi široký rámec. Dost dobře nelze význam tohoto slova ztenčit pouze na zpěv či na liturgii. Pokud vezmeme hlavní slova použitá pro uctívání (proskinein, latrein), potom je příznačné, že jejich význam především ukazuje na životní styl respektive uctívání Boha v každodenním životě spíš, než na něco institucionalizovaného. Novozákonní věřící má Boha uctít vším.“

(zpracováno podle diplomové práce Ondřeje Rozkopala, www.vecerychval.cz)

SETKÁNÍ PRVOKOMUNIKANTŮ S OTCEM BISKUPEM PAVLEM

Byla jsem požádána, abych ve čtvrtek 6.10. jela jako pomocník na setkání

prvokomunikantů s o. biskupem do Brna. Na tomto setkání jsem byla poprvé a zaujal mě bohatý program a spousta stanovišť, která

se nám bohužel nepodařilo navštívit všechna. Také mě zaujalo, že v naší diecézi je tolik dětí, které letos přistoupily k prvnímu svatému přijímání. Moc se mi líbila hymna prvokomunikantů, která má moc hezká slova a řekla bych, že byla dětem ušitá na míru. Celý den s dětmi jsem si velmi užila.

-Kačka-

Ve chvíli, kdy tě přijímám, Pane, v srdci mém se všechno mění, obyčejné je nevídané, špatného nic v něm už není. 🎵

🎵 Oči zvednout k nebesům a andělům být blíž, to, když ke mně, Pane, vcházíš, ty to působíš.

SETKÁNÍ DĚVČAT „VE ŠKOLE MARIINĚ“

O tomto setkání ve Slavkově jsem se dozvěděla od rodičů a kamarádek. Vydala jsem se tam s partou holek z naší a z okolních farností. Setkání se uskutečňuje jednou za měsíc v pátek a sobotu. Setkání zahrnuje hry, vyrábění, mši svatou, ranní rozcvičku, témátka, cvičení písniček na mši, večerní a ranní modlitbu a možnost svátosti smíření. Během pobytu máme také volný čas pro sebe. Je super, že na každé setkání přijede někdo nový, takže se vlastně pořád seznamujeme. Sestry jsou moc milé, rády si s námi povídají a odpovídají na otázky. Přespává se v pokojích o pěti až sedmi postelích. Jídlo je přímo mňamózní. Setkání je určeno pro děvčata od čtvrté do deváté třídy. Přihlašovat se dá pořád během roku, takže kdyby někoho článek zaujal, dozví se více na stránkách Chudých školských sester naší Paní.

-Miriam-

DO KOSTELA NA KOLE A FARNÍ JABLKA

V polovině září jsme se v naší farnosti po několikáté zúčastnili celostátní akce **Do kostela na kole**. Kvůli nepříznivé předpovědi počasí byla účast minimální, kolo jako dopravní prostředek použily jen dvě nebo tři rodiny. Další akce tohoto dne byla podstatně zdařilejší. Při prodeji farního moštu na podporu nově otevřené církevní základní a mateřské školy v Sudicích se před kostelem vybralo 8 000 Kč. Tato částka byla předána ředitelce této školy paní Hamalové, která všem dárcům velice děkuje. Další jablka z farní zahrady ochotní brigádníci posbírali a prodali do sběrný. Utržená částka přes 1 800 Kč bude použita pro potřeby farnosti.

PODZIMNÍ PŘÁZDNINY NA SÝPCE „V DUCHU DUŠIČEK“

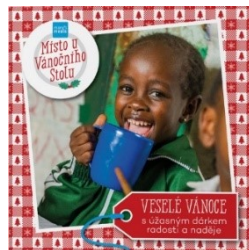

FOTKA ZE HŘBITOVA

NEJLEPŠÍ VÁNOČNÍ DÁREK - PROSTŘÍ MÍSTO U VÁNOČNÍHO STOLU HLADOVĚJÍCÍMU DÍTĚTI

Jestliže nevíte, co darovat letos pod stromeček, máme pro vás tip na dárek, který udělá radost všem lidem dobré vůle, a navíc reálně mění lidské životy. Hnutí Mary's Meals pomáhá už více než dvěma a čtvrt milionu dětí na celém světě. Poskytuje jim vydatné jídlo v místě jejich vzdělávání, aby se mohly lépe soustředit a hodně se toho naučily. To přináší naději příští generaci a doslova zachraňuje životy. **Letos o Vánocích se můžete k hnutí připojit a prostřít jeden nebo i více virtuálních talířů u vašeho stolu za pouhých 459 Kč.** Tím zajistíte jídlo jednomu dítěti na celý školní rok. **Stůl prostřete zakoupením tištěného nebo elektronického poukazu** na eshopu hnutí Mary's Meals (<https://eshop.marysmeals.cz>).

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA

V první polovině ledna se opět po celé zemi rozeběhnou tříkráloví koledníci. V Knínicích, Šebetově i Vážanech se objeví **v sobotu 7. ledna 2023.** Vaše příspěvky do sbírky pomůžou přímo na Blanensku, konkrétně:

- mobilnímu hospici sv. Martina
- seniorům a zdravotně postiženým lidem v regionu
- rodinám s dětmi v nouzi
- charitní záchrané síti – pomoc nejpotřebnějším v regionu ve spolupráci s farnostmi, městy a obcemi
- rozvoji dobrovolnictví v Charitě Blansko

POŠLI KUNY DO AFRIKY!

Zbývá Vám pár drobných kun z dovolené v Chorvatsku? Nechce se Vám s nimi do banky nebo na chorvatskou poštu je vyměnit?

Přineste je k sestřičkám do Restaurace L'Eau Vive na Petrov 2 v Brně a dejte do speciální pokladničky.

Vaše kuny pomůžou uhradit **náklady sirotčince Svaté Terezy v Loumbila** ve státě Burkina Faso.

Děkujeme za
vaše kuny! :-)

Pokud poskládáme dohromady 750 kun, zaplatíme tím jídlo, bydlení a školné jednomu dítěti na celý rok!

(Euro bude oficiální měnou Chorvatska od 1. ledna 2023)

Více informací: <https://www.leauvive.cz/>

NABÍDKA Z CENAPU

Rok s rokem se sešel a již se blíží Advent, období, kdy mnozí přemýšlí také nad nákupem dárků pro své bližní. Máme pro Vás zajímavý podnět – připravili jsme DÁRKOVÉ POUKAZY, které můžete zakoupit cíleně na konkrétní kurz nebo si vybrat poukaz určité finanční hodnoty, a obdarovaní si potom kurz v této hodnotě sami vyberou, případně doplatí zbytek.

Konkrétně můžete své bližní potěšit:

- poukazem na kurz STM a na kurz předporodní přípravy (on-line)
- poukaz na 5 lekcí cvičení pro těhotné v prostorách CENAP.
- poukazem v hodnotě 540 Kč či 1000 Kč, který může být využit na celou škálu kurzů či webinářů, i jednorázových.

Dárkové poukazy naleznete na naší webové stránce <https://www.cenap.cz>

Z jednorázových kurzů připomínáme například on-line kurz Ne/plodné období po porodu, který vnímáme jako velice důležitý a přínosný pro ty, kdo se chtějí zorientovat v návratu plodnosti po porodu, v době kojení, ale v nabídce jsou i další webináře pro snoubence, nastávající rodiče i rodiče starších dětí.

Aktuálně kromě těch, které se periodicky opakují, na 1.12. máme připravený on-line webinář na téma "Když dítě dospívá".

Z Centra naděje a pomoci zdraví a přeje vše dobré

MUDr. Ludmila Lázníčková

Farnost Knínice u Boskovic Vás srdečně zve na tradiční

Vánoční misijní jarmark

V neděli 18. prosince po mši svaté v 9:20 hod na Sýpce

Výtěžek bude věnován na podporu

Centra naděje a pomoci CENAP

Ti z Vás, kteří byste chtěli přispět svými výrobky,
tak je prosím přineste v sobotu 17. prosince
od 15:00 do 16:00 hod na faru.

PŘÍPRAVA NA JARMARK v plném proudu. Děti i jejich šikovné tvůrčí průvodkyně se setkávají každý týden na faře ke společné práci.

Z VODY A Z DUCHA SE ZNOVU NARODILI:

18. 9. Jakub Pandula, Knínice

25. 9. Bartoloměj Antonín Staněk, Velké Opatovice
Sofie Filipová, Knínice

BRANOU SMRTI NÁS PŘEDEŠLI A V NAŠEM KOSTELE JSME SE S NIMI ROZLOUČILI:

12. 11. Marie Axmanová, 91 let, Šebetov

BETLÉMSKÉ SVĚTLO

24. 12. 2022

Od 9:30 do 10:00 před
úřadem městyse nebo
po mši svaté u kostela sv.
Marka v Knínicích

Šťastné a veselé vánoční svátky
přeje celý oddíl Fénix Knínice

Kateřina Ševčíková
705 236 840
kackasev@email.cz

PASTÝŘSKÝ LIST BISKUPA PAVLA O POVOLÁNÍ

Milí přátelé,

slavnost Ježíše Krista Krále, kterou dnes slavíme, ukončuje další liturgický rok. Jak ale víme, konec se často snoubí s novým začátkem, a my vzápětí vstoupíme do času radostného očekávání doby adventní. V Lukášově evangeliu je Ježíš představen jako král, který nesedí na trůnu, ale je ukřižovaný. Ovšem dějiny spásy jasně ukazují, že kříž je branou vzkříšení. Krista vidíme uprostřed slabosti a utrpení jenom proto, aby nám přinesl spásu, útěchu a naději. Svatý farář z Arsu byl přesvědčen, že „bázeň před křížem je náš největší kříž“. Kristovo království nás nenabádá ke strachu, ale k tomu, abychom přiložili ruku k Božím dílu, které se tím v dějinách naplňuje. Bible vnímá ruce jako symbol jednání. Máme je sepnout k modlitbě a máme jimi konat.

Na říjnovém kněžském dni jsme se společně zabývali otázkou, co udělat, aby naše diecéze měla dostatek rukou k duchovní službě. Z podnětů vyšel požadavek, aby se ve farnostech věnoval čas pravidelné adoraci a modlitbě za povolání. Naše diecéze má momentálně v přípravě ke kněžství pět bohoslovců a tři se na tuto formaci připravují v Teologickém konviktu. Kandidátů stálého jáhenství, které spolu s jejich rodinami vnímám jako velkou naději pro diecézní pastorační, je v přípravě jedenáct. Prosím nyní všechny, kdo o duchovní službě v církvi uvažují, aby neotáleli s rozhodnutím. Jak říká jeden aforismus: „Bůh často nemá jiné ruce než ty naše.“

Věnujme v nadcházejícím liturgickém roce naše modlitby, čas a rozjímání při adoracích Nejsvětější svátosti oltární právě úmyslům za nová kněžská a jáhenská povolání. Dnešní slavnost Ježíše Krista Krále je historicky spojena s úctou k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. Proto prosím – zakončeme dnešní bohoslužbu krátkou adorací, v níž zazní i modlitba za nová povolání.

Anglický kardinál, svatý John Henry Newman, kdysi definoval křesťana jako člověka, který vyhlíží Krista. Naší diecézi je třeba těch, kteří nepropadají malomyslnosti, že světlo na konci tunelu pochází z reflektorů vlaku jedoucího proti nám, ale jsou přesvědčeni, že jde o nadějně světlo Kristovo, a podle toho i jednají.

Žehnám každému z vás. ✠ biskup Pavel

OFICIÁLNÍ ZPRÁVA

Z DIECÉZNÍHO SYNODNÍHO SETKÁNÍ

V sobotu 19. 11. 2022 se v prostorách brněnského Bigy konalo diecézní synodní setkání. I přes první sněhovou nadílku přijelo do Brna přes 120 moderátorů farních skupin z celé

diecéze i všech, kteří jsou aktivně zapojeni do společné synodální cesty ve své farnosti, včetně několika kněží, řeholnic a řeholníků.

Cílem setkání bylo navázat na první diecézní fázi synody, zreflektovat výstupy z diecézní i národní úrovně a pobavit se o tom, jak obsah výstupů konstruktivně uchopit, inspirovat se nápady z dobré praxe a navzájem se povzbudit v dalším společném hledání.

V úvodní části nás o.biskup Pavel Konzbul provedl celým procesem, shrnul jednotlivé výstupy a nastínil vizi a směřování života v naší diecézi. Zmínil plán vytvoření diecézní pastorační rady, stanov pro farní pastorační rady a ideu supervizní podpory pro farnosti. Následovala velmi otevřená, plodná a kultivovaná diskuze, ve které bylo znát, že lidem velmi leží na srdci život i podoba církve a že je vůle hledat společné cesty, že se cítí být na jedné lodi.

Hlavní přednášky se chopil P. Jiří Kaňa. Hovořil o zakotvení synodality v srdci církve jak z teologického, tak z historického hlediska.

V další části programu bylo možné zažít synodalitu v praxi. Účastníci byli rozděleni do deseti skupin a každý měl prostor se krátce vyjádřit k předem připraveným otázkám zaměřeným na to, jak prakticky uchopit synodalitu ve farnosti a v diecézi. Jednotlivé výstupy pak byly prezentovány v další části programu na společném fóru.

Nejčastějším motivem sdělení bylo vyjádření potřeby dalšího setkávání se jak na farní, tak diecézní úrovni. Účastníci hovořili o uvědomění si toho, že ačkoli se snažíme si porozumět a naslouchat si, že to velmi často neumíme a odkrývají se výzvy po tom se to učit. Byla cítit palčivá potřeba podpory a vzdělávání v oblasti duchovního růstu, komunikace, praktických dovedností v oblasti naslouchání, dialogu.

Padalo mnoho hlubokých vhledů i zajímavých konkrétních nápadů, jak pracovat na odstraňování bariér, jak budovat otevřenou atmosféru místních komunit i o tom, jak využít bohatý potenciál ochotných a zkušených laiků pro potřeby diecéze.

Výstupy byly zaznamenány, byl z nich vytvořen zápis. S obsahem výstupů bude dále pracováno, aby se přetavily se do konkrétních kroků. Program zakončil diecézní synodní koordinátor P. Petr Šíkula povzbuzením k další společné cestě, kterou společně hledáme a vlastně ještě netušíme, kam nás zavede. Otec biskup dal všem účastníkům požehnání, vyslal nás zpět do svých farností s ujištěním, že je na této cestě s námi.

→ **Synodního setkání se zúčastnili také tři farnosti ze Šebetova Marie, Mirka a Pavel a zhodnotili setkání těmito slovy:**

Setkání bylo pro nás podnětné, povzbuzující a byli bychom rádi, kdyby se zase zopakovalo. Potvrdilo se nám, že synodální proces má smysl a jsme rádi, že jsme se do něho zapojili.

A že na této cestě nejsme sami, ale kráčíme spolu i s Vámi, kteří se přímo do synodálních skupinek nezapojili, ale jdeme po stejné cestě.

PULS pomůže farnosti částkou

1000 Kč

za každého donátora
registrovaného od 1. 10. do 31. 12. 2022

ENERGIÍ

FARNOSTI JSTE VY!

Mé poselství pro vás,
velké poselství,
jehož nositelkou je církev,
je
Ježíš!

(papež František)

Vydáno 28. 11. 2022 římskokatolickou farností Knínice u Boskovic výhradně pro vnitřní potřebu farnosti.

Náklady na tisk 1ks Farničku jsou cca 15,- Kč – tento minimální příspěvek vkládejte do označené krabičky na stolku v kostele.

Kontakt na kněze:

P. Miroslav Šudoma – tel. 608 755 273, fara Boskovice Masarykovo nám. 20, email: kninice@dieceze.cz

Kontakt do redakce: své náměty a příspěvky pište na email: p.hauptova@seznam.cz nebo napsané na papíře vhodte do krabičky v kostele.

Farní časopis naleznete také v elektronické podobě na internetových stránkách farnosti: www.kninice.farnost.cz.